

*Bitehållen
Börsnummering*

*Bil 2
293*

*3163
73*

Undersökningsprotokoll

Fre dagen den 18 maj

Ang.

Lindkvist, Karl Gustav,

född den 8 augusti 1909.

Om sig: sidan 3.

ak

1/ Garageinnehavaren Gustav Mauritz Ljungberg, född den 26 november 1880, boende i huset n:r 50 Karlbergsvägen, 2 trappor upp, telefon 33 45 73, har anmält, att inbrott förövats i garaget i huset n:r 113 Birgerjarlsgatan natten till den 8 maj 1945, varvid tillgripits 2 bildäck till ett sammanlagt värde av kronor 300:-

H ä k t a d.

Bäcklund, Ernst Verner,

född den 31 december 1901.

Om sig: sidan 21.

b

Vid av kriminalpolisen företagen undersökning å brottsplatsen kunde ingen åverkan å hänglåset i garagets ytterdörr konstateras. I dörren till den en trappa upp belägna kontorsavdelningen hade handtaget ryckts loss. Gärningsmannen hade dock icke lyckats öppna dörren på detta sätt, varför han krossat ett par intill dörren befintliga dubbla fönster. En del av fönsterglasat återfanns vid undersökningen ordentligt upplagt under nedersta trappsteget. På ett flertal av glasbitarna anträffades tydliga fingeravtryck. Glasbitarna medtogos därför till kriminalavdelningen och överlämnades sedan till Statens Kriminal-

Anm. n:r 14093-1945.

Doss n:r 2821-1945.

Aklagarprotel 6.

D.n:r 2505-1945.

de för Jonsson, att han förstod, att de icke vidare ville ha med honom att skaffa i garaget.

Av Jonsson har Nylén erfarit, att Lindkvist återlämnat nyckeln till garaget. Sålunda har Lindkvist icke med Ny-

tekniska Anstalt för vidare undersökning.

Från Statens Kriminaltekniska Anstalt har sedan inkommit en så lydande skrivelse:

"Till

Kriminalpolisintendenten i Stockholm.

Med anledning av skrivelse den 8 maj 1945 från kriminalpolisens i Stockholm andra rotel med begäran om fingeravtrycksundersökning av diverse glasbitar, tillvaratagna efter inbrott i ett köpmannen Mauritz Ljungberg tillhörigt garage, 113 B. Birgerjarlsgatan, meddelas att ett avtryck å en av glasbitarna härrör från Karl Gustav Lindkvists högra långfinger. Lindkvist är enligt uppgift född den 8 augusti 1909 i L:a Malma församling, Södermanlands län.

Identifieringen har utförts av förste kriminalassistenten G.L. Dalström och kriminalkonstapeln E.Gustavsson.

Om domstol senare eventuellt skulle påfordra ytterligare fingeravtrycksbevisning torde fullständigt utlåtande i ärendet inhämtas från anstalten.

Stockholm den 12 maj 1945.

Nils Landin

G.Dalström "

Fredagen den 11 maj 1945 klockan 7,10 infördes å kriminalpolisens station montören Karl Gustav Lindkvist av kriminalkonstaplarna Hederberg och Rydeborg, vilka kort förut anhållit honom å hotell Renen, 5 Vattugatan.

Hörd av kriminalkonstapel Hederberg erkände Lindkvist, att han ensam förövat ifrågavarande brott. Angående

de för Jonsson, att han förstod, att de icke vidare ville ha med honom att skaffa i garaget.

Av Jonsson har Nylén erfarit, att Lindkvist återlämnat nyckeln till garaget. Sålunda har Lindkvist icke med Ny-

sina levnadsomständigheter samt beträffande sakförhållandet uppgav han närmare:

Om sig:

Han, som tilltalas med förnamnet Karl, är född den 8 augusti 1909 i Lilla Malma församling, Södermanlands län, son till okänd fader och Anna Kristina Lindkvist, numera gift Johnsson, ogift, kyrkoskriven i härvarande Matteus församling sedan troligen år 1941, senast under adress 31 B. Vanadisvägen, tillfälligt boende å hotell Renen, 5 Vattugatan samt utan anställning.

Han uppfostrades hos sin styvfader, lantbrukaren Karl Johan Johnsson, hos vilken han vistades till vid 12-års ålder. Hans moder gifte sig nämligen, enligt vad Lindkvist vet, kort efter Lindkvists födelse med Johnsson. Han har genomgått "småskolan" och de första klasserna i folkskolan.

Vid 12 års ålder blev han sänd till Statens uppfostringsanstalt å Hall, enär han ansågs vara vanartig. Där fick han stanna till 18 års ålder, då han omedelbart erhöll anställning som jordbruksarbetare hos lantbrukare Ternström i Sorunda. Där stannade han under ett års tid. Han innehade sedan olika anställningar hos jordbrukare till år 1931, då han fullgjorde sin värnpliktstjänstgöring vid Kungl. Södermanlands regemente i Strängnäs. Efter slutad militärtjänst arbetade han hos olika lantbrukare till år 1933, då han erhöll plats som cykelbud hos A.B. Mattkompaniet, 50-52 Drottninggatan här i staden. Han har sedan vistats här i staden och innehaft olika anställningar såsom expressarbetare, bilmontör, rörmontör och grovarbetare.

I början av år 1938 blev han dömd 4 månaders straffarbete för stöld, vilket straff han avtjänade i fängelset i Mariestad. Troligen i början av år 1939 blev han av härvaran-

de för Jonsson, att han förstod, att de icke vidare ville ha med honom att skaffa i garaget.

Av Jonsson har Nylén erfarit, att Lindkvist återlämnat nyckeln till garaget. Sålunda har Lindkvist icke med Ny-

de rådhusrätt ådömd 5 månaders straffarbete för stöld och förskingring, vilket straff han avtjänade å Långholmen. Under år 1942 blev han av Stockholms Rådhusrätt ådömd 10 månaders straffarbete, som han började avtjäna i augusti samma år. Han frigavs i augusti 1943 från Centralfängelset å Långholmen.

Efter frigivningen innehade han olika arbeten som förut nämnts. Någon fast anställning innehade han icke vid förhörstillfället.

I sak:

Under den senaste tiden har han sysslat med försäljning av bildäck på "svarta börsen" för en person vid namn Lindholms räkning. Lindkvist skaffade köpare ute på staden, varefter han visade dem till Lindholm. Lindkvist erhöll därvid en viss provision på försäljningen. På detta sätt bidrog Lindkvist till försäljning av fem möjligen sex däck. Något tal om licenser var det aldrig. Denne Lindholm avled för några dagar sedan genom gengasförgiftning.

(Lindkvists uppgift angående Lindholms död har vid undersökning visat sig vara riktig)

Lördagen den 5 maj 1945 sammanträffade Lindkvist med en person, vars namn han icke kände. Denne person var spekulant på ett par bildäck. Lindkvist hade då icke några sådana däck till försäljning men lovade försöka skaffa. Lindkvist kom därefter i förbindelse med bilhandlaren Holger Jonsson, som arbetade i garaget i huset n:r 113 Birgerjarlgatan, vilken omtalade för Lindkvist, att han hade två bildäck till försäljning. Lindkvist erhöll Jonssons löfte att sälja dessa däck utan licens. Anledningen till att Jonsson ville sälja däcken var den, att han måndagen den 7 maj 1945 skulle inrycka i militärtjänst i Örebro. Köparen av däcken

de för Jonsson, att han förstod, att de icke vidare ville ha med honom att skaffa i garaget.

Av Jonsson har Nylén erfarit, att Lindkvist återlämnat nyckeln till garaget. Sålunda har Lindkvist icke med Ny-

skulle söndagen den 6 maj 1945 komma till garaget i huset n:r 113 Birgerjarlsgatan. Jonsson och Lindkvist infunno sig därstädes men köparen uteblev. Lindkvist erhöll sedan löfte av Jonsson, som var ägare till däcken, att försälja desamma, därest han kunde anskaffa någon köpare. Lindkvist skildes sedan från Jonsson och har därefter icke sammanträffat med denne.

Måndagen den 7 maj 1945 på kvällen besökte Lindkvist garaget i huset n:r 113 Birgerjarlsgatan tillsammans med en person vid namn Claesson, som var spekulant på begagnade bilar. De sammanträffade i garaget med garageägaren Ljungberg, vilken visade några av sina till salu innehavda bilar. Något köp blev det emellertid. Medan Lindkvist befann sig i garaget, var han uppe på Ljungbergs kontor och ringde till sin fästnö, vilken han emellertid icke träffade. Lindkvist observerade därvid, att Jonssons ^{däck/}fortfarande stodo på Ljungbergs kontor. Lindkvist tänkte emellertid icke just då på dessa däck. Senare på kvällen, troligen vid 19,00-tiden, sammanträffade han å Surbrunnsgatan med en person, som uppehöll sig intill en personbil. Lindkvist gick fram till mannen, som han tidigare icke sett, och frågade denne, om han behövde några bildäck. Mannen förklarade sig genast vara spekulant på ett par däck och ville köpa dessa omedelbart. Lindkvist förklarade, att han först måste hämta däcken. Lindkvist begav sig sedan till garaget i huset n:r 113 Birgerjarlsgatan, där han låste upp hänglåset med rätt nyckel.

Lindkvist förklarade vid förhörstillfället, att han tidigare arbetat hos Jonsson och dennes kompanjon och därunder innehade nyckel till såväl garaget som kontoret. Kontorsnyckeln lämnade han emellertid ifrån sig till Ljungberg.

de för Jonsson, att han förstod, att de icke vidare ville ha med honom att skaffa i garaget.

Av Jonsson har Nylén erfarit, att Lindkvist återlämnat nyckeln till garaget. Sålunda har Lindkvist icke med Ny-

Sedan Lindkvist sålunda kommit genom porten till garaget, gick han en trappa upp till kontoret. Han försökte rycka upp dörren till kontoret, men handtaget lossnade från sitt fäste i dörren. Lindkvist krossade då glasrutor i ett fönster intill kontorsdörren, varefter han med händerna plockade bort en del glasbitar, som han lade under trappan. Han förde därefter in handen genom den uppkomna öppningen och öppnade dörrens patentlås från insidan. På kontoret tillägnade han sig de båda däcken, vilka han bar ut och ställde i den öppna inkörporten till gården till fastigheten n:r 113 Birgerjarlsgatan. Han låste därefter garaget ordentligt. Han begav sig därefter till bensinstation vid Surbrunnsgatan, där köparen under tiden väntat. I dennes bil åkte de till huset n:r 113 Birgerjarlsgatan, där de lastade däcken i bilen. Lindkvist erhöll därefter 200:-kronor sammanlagt för de båda däcken, varefter köparen åkte från platsen.

Nyckeln till garaget kastade Lindkvist därefter bort, då han erhöll vetskap om att han var eftersökt av kriminalpolisen.

De vid försäljningen erhållna pengarna förbrukade Lindkvist till restaurantbesök och andra privata uppgifter.

Lindkvist förklarade, att han hade Jonssons tillstånd till försäljning av de ifrågavarande däcken. Det var icke något tal om på vilket sätt redovisning skulle ske. Lindkvist förstod emellertid, att han förfarit brottsligt.

Efter förhörets slut ville Lindkvist tillägga, att det var uppgjort hur däcken skulle säljas medan Jonsson var kvar i staden. Hur det sedan skulle förfaras hade det aldrig varit något tal om.

de för Jonsson, att han förstod, att de icke vidare ville ha med honom att skaffa i garaget.

Av Jonsson har Nylén erfarit, att Lindkvist återlämnat nyckeln till garaget. Sålunda har Lindkvist icke med Ny-

Till kriminalpolisen har inkommit en så lydande skrivelse:

" Till

Kriminalpolisen,

S t o c k h o l m.

Fredagen den 11 maj 1945 meddelade kriminalkonstapel Hederberg vid kriminalpolisen i Stockholm att där anhållits en montör Karl Gustav Lindkvist för det denne natten före den 8 maj 1945 genom inbrott i ett garage å fastigheten Birger Jarls gatan 113, Stockholm, stulit två bildäck enligt anmälan av en garagevakt Ljungberg samt att Lindkvist, vars fingeravtryck säkrats på brottsplatsen, förklarat, att däcken skulle tillhöra en man vid namn Karl Oskar Holger Jonsson, som hade värnpliktsnummer 269-40-32 och sedan den 7 maj 1945 fullgjorde beredskapstjänstgöring vid I 3 i Örebro, och att Jonsson, tillsammans med vilken Lindkvist söndagen den 6 maj besökte garaget och inlämnade däcken där, givit Lindkvist i uppdrag att hämta däcken samt sälja desamma på "svarta börser", och hemställde därför Hederberg, att Jonsson måtte höras i ärendet omgående:

Jonsson, som befanns vara förlagd vid ett fäldepåkompani vid Glashyttan i Almby församling, Örebro, har vid förhör å kriminalpolisens station i Örebro av undertecknad, kriminalöverkonstapel Elis Olsson, om sig och i saken berättat följande:

Hans fullständiga namn vore Karl Oskar Holger Jonsson och han var född den 14/10 1912 i Nysunda socken, Örebro län, samt skriven och hemmahörande i Bromma församling, Stockholm,

de för Jonsson, att han förstod, att de icke vidare ville ha med honom att skaffa i garaget.

Av Jonsson har Nylén erfarit, att Lindkvist återlämnat nyckeln till garaget. Sålunda har Lindkvist icke med Ny-

under adress Gamlegårdsvägen 32-34, där han också hade bostad med telefon 52 51 40.

Den 20 december 1944 eller någon av dagarna däromkring erhöll Jonsson anställning såsom försäljare och kontorist hos köpmannen Magnus Nylén, vilken driver handel med begagnade bilar och hade kontor och garage å fastigheten Birger Jarlsgatan 113, Stockholm, telefon 32 60 14. Kontoret och garaget hyrde Nylén av garageinnehavaren Mauritz Ljungberg, som dock själv använde sig av samma lokaler för eget bruk.

I början av december 1944 sammanträffade Jonsson och hans hustru Dagmar, född Ström, på Vattugatan i Stockholm med en servitris Viola Gustavsson, vilken tidigare varit bostatt i Degerfors i Örebro län, där även Jonsson och hans hustru varit boende, varför de sedan dess kände Viola Gustavsson. Denna var vid sammanträffandet på Vattugatan i sällskap med en person vid namn Lindkvist, som Jonsson förut icke kände. Efter detta sammanträffande var Lindkvist vid flera tillfällen uppe å Nyléns kontor och samspråkade med Jonsson och Nylén, med vilken Lindkvist var ungefär lika ytligt bekant som med Jonsson. Jonsson hade därutöver icke umgåtts med Lindkvist förutom att Jonsson, Lindkvist och Viola Gustavsson en kväll i mars 1945 tillsammans bevistade en biograf föreställning. Efter påskhelgen 1945 hade Jonsson ingen gång sammanträffat med Lindkvist, men denne hade efter denna tid vid tre eller fyra tillfällen telefonerat till Nyléns kontor och talat vid Jonsson eller om denne icke varit inne med någon annan, som vistats där, och frågat "hur affärererna går". Därmed åsyftade han Nyléns affärer med gamla bilar. Andra affärer var det aldrig fråga om. Lindkvist verkade va-

de för Jonsson, att han förstod, att de icke vidare ville ha med honom att skaffa i garaget.

Av Jonsson har Nylén erfarit, att Lindkvist återlämnat nyckeln till garaget. Sålunda har Lindkvist icke med Ny-

ra intresserad av affärer med gamla bilar och hade vid flera tillfällen rekommenderat sådana affärer, men varken Nylén eller Jonsson hade velat taga befattning med sådana affärer med gamla bilar, som Lindkvist rekommenderat.

Den 2 maj 1945 inryckte Nylén till beredskapstjänstgöring vid I 3 i Örebro. Samma dag innan Nylén reste hade Jonsson lagt märke till två bildäck, antagligen till en personbil, vilka däck stodo uppställda i garaget, som Nylén disponerade. Då Jonsson tidigare icke lagt märke till dessa däck, frågade han Nylén om, vad det för däck. Nylén genmälde, att däcken voro inlämnade, men mera tal om däcken var det inte, varför Jonsson icke alls visste, vem som ägde däcken eller hur dessa kommit till garaget. Enligt vad Jonsson antog, måste däcken ha inlämnats i garaget den 30 april 1945 eftersom han icke förrän den 2 maj 1945 lagt märke till desamma.

På förmiddagen den 6 maj 1945 telefonerade Lindkvist till Jonsson i dennes bostad och frågade, om Jonsson skulle åka "in till staden". Jonsson hade då redan beslutat sig för att åka till Råsunda och se på en fotbollsmatch, vilket han också framhöll för Lindkvist. "Vi kanske träffs" genmälde då Lindkvist, varpå telefonsamtalet avslutades. Vad Lindkvist egentliga ärende var, visste icke Jonsson, då han senare icke haft någon som helst förbindelse med Lindkvist.

Jonsson bestred sålunda, att han söndagen den 6 maj 1945 sammanträffat med Lindkvist eller att han uppdragit åt denne att sälja några däck eller givit honom löfte att hämta några däck i garaget å fastigheten Birger Jarls gatan 113.

Jonsson kommer att sluta sin beredskapstjänstgöring

de för Jonsson, att han förstod, att de icke vidare ville ha med honom att skaffa i garaget.

Av Jonsson har Nylén erfarit, att Lindkvist återlämnat nyckeln till garaget. Sålunda har Lindkvist icke med Ny-

innevarande dag, den 12 maj, och återvänder sannolikt till Stockholm i morgon, den 13 maj.

Natten till den 3 april 1945 blev Nylén frånstulen ett bilreservhjul med påmonterade ringar, som förvarades i garaget å fastigheten Birger Jarlsgatan 113. Det framkom då misstankar om, att Lindkvist förövat stölden. Lindkvist fick kännedom om, att han var misstänkt och framförde något alibi, varför Nylén aldrig gjorde någon polisanmälan om stölden.

Jonsson trodde, att Nylén, som under sin beredskaps-tjänstgöring var förlagd vid Sannahed inom Kumla landsfiskalsdistrikt, avslutat beredskaps-tjänstgöringen och återvänt till Stockholm.

Örebro i kriminalpolisavdelningen den 12 maj 1945.

Fritz Schlyter

Kriminalkommissarie.

/Elis Olsson "

Köpmannen Sven Magnus Nylén, född den 31 december 1919, boende i huset n:r 45 Vänskapsvägen, telefon 52 43 51, samt driver försäljning med begagnade bilar med kontor och garage i huset n:r 113 Birgerjarlsgatan, telefon 32 60 14, har vid förhör å kriminalavdelningen den 14 maj 1945 uppgivit:

Sedan tre månader tillbaka har han sysslat med försäljning av begagnade bilar, Under hela denna tid har han haft försäljaren Karl Oskar Holger Jonsson anställd hos sig som försäljare. Nylén och Jonsson känna varandra sedan barn-
domen, emedan de äro från samma trakt, Degerfors.

de för Jonsson, att han förstod, att de icke vidare ville ha med honom att skaffa i garaget.

Av Jonsson har Nylén erfarit, att Lindkvist återlämnat nyckeln till garaget. Sålunda har Lindkvist icke med Ny-

att denne fick ordna pengar för/^{däcken/} hur han ville, varefter de skildes.

Sandberg förnekade, att han i detta fall förfarit brottsligt.

Troligen vid något tillfälle i februari 1945 kom Lindkvist ned i garaget i fråga och efterfrågade Jonsson. Nylén erhöll vid detta tillfälle kännedom om att Jonssons fru var skolkamrat med Lindkvists fästmo- fröken Gustavsson- och att det var genom kvinnorna som Jonsson blivit bekant med Lindkvist.

Nylén förklarade, att Lindkvist aldrig arbetat för Nyléns räkning. Lindkvist kom emellertid till garaget vid flera tillfällen och hälsade på samt satt där några timmar och pratade.

Vid något tillfälle strax före påskhelgen 1945 fick Lindkvist en nyckel till garaget av garageägaren Ljungberg. Lindkvist hade för Ljungberg uppgivit, att han erhållit tillstånd att uppehålla sig i garaget.

Under påskhelgen voro Nylén och Jonsson på besök i sina respektive hem i Degerfors. När de tisdagen den 3 april 1945 återkommo till Stockholm och gingo till garaget ifråga, upptäckte de, att ett reservhjul med däck till en D.K.V. bil saknades. Bilen hade Nylén haft uppställd i garaget för försäljning. Nylén och Jonsson misstänkte genast, att det var Lindkvist "som varit framme". Nylén tillsade då Jonsson, att denne icke vidare fick lämna Lindkvist tillträde till garaget. Nylén för sin del talade icke med Lindkvist om förlusten av hjulet. Däremot talade Jonsson med Lindkvist om saken. Någon dag senare ringde Lindkvist till garaget och förklarade för Jonsson, att han förstod, att de icke vidare ville ha med honom att skaffa i garaget.

Av Jonsson har Nylén erfarit, att Lindkvist återlämnat nyckeln till garaget. Sålunda har Lindkvist icke med Ny-

att denne fick ordna pengar för ^{däcken/} hur han ville, varefter de skildes.

Sandberg förnekade, att han i detta fall förfarit brottsligt.

léns medgivande någon nyckel till garaget.

Sedan påskhelgen har Nylén icke sett eller sammanträffat med Lindkvist.

Någon dag i slutet av april 1945 försålde Nylén en bil till Karlskoga. Denna bil saknade emellertid däck. För att kunna transportera bilen till Karlskoga fick Nylén låna, dels två däck från garaget, vilka däck tillhörde Ljungberg, och dels två däck, som tillhörde direktör B. Karlsson, 3 Vanadisplan. Dessa däck skulle Nylén återställa sedan han lastat bilen på en järnvägsvagn här i staden. Onsdagen den 2 maj 1945 blev Nylén hastigt inkallad i beredskapstjänst, varför han icke hann att lasta den försålda bilen utan fick anlita firma Vanadisgaraget. Denna firma begagnade sig emellertid icke av de av Nylén lånade däcken utan medförde egna hjul, som passade till bilen. De upplånade, Karlsson tillhöriga däcken, blevo därför kvarstående i garaget i huset nr 113 Birgerjällsgatan.

Nylén förklarade, att han icke talade med Jonsson om ifrågavarande däck. Troligen hade Jonsson icke någon kännedom om varifrån Nylén fått dessa däck. Det var icke vid något tillfälle något tal om att dessa däck skulle försäljas.

På särskild fråga uppgav Nylén, att han aldrig givit Jonsson något som helst löfte att försälja däck. Nylén ansåg det därför vara uteslutet, att Jonsson skulle ha givit Lindkvist något löfte att försälja däcken ifråga. Enligt vad Nylén kunde förstå, hade Jonsson och Lindkvist icke sammanträffat med varandra sedan påskhelgen 1945, allt efter det Jonsson och Nylén i garaget upptäckt, att det försvunnit ett reservhjul.

att denne fick ordna pengar för ^{däcken/} hur han ville, varefter de skildes.

Sandberg förnekade, att han i detta fall förfarit brottsligt.

Nylén förklarade slutligen, att emedan han själv lånat ifrågavarande däck av direktör Karlsson är han ansvarig för desamma och kommer att hålla Karlsson skadeslös för förlusten av dem. Beträffande värdet å däcken vitsordade Nylén de av Ljungberg lämnade uppgifterna.

Garageinnehavaren Ljungberg har hörts utöver anmälan den 14 maj 1945 och därvid uppgivit:

Han är icke personligen bekant med varken Jonsson, Nylén eller Lindkvist. Den 1 februari 1945 utyrde han, efter att ha erhållit goda rekommendationer från en annan garageägare här i staden, sitt garage till Nylén. Denna skulle även ha tillgång till kontoret. Nylén har därefter sysslat med försäljning av bilar och har haft Jonsson som biträde. Något närmare angående deras affärer kände icke Ljungberg till.

Troligen vid något tillfälle i mars 1945 lade Ljungberg märke till en person vid namn Lindkvist, som började komma på besök till Nylén och Jonsson. Vem av dessa som var bekant med Lindkvist har Ljungberg icke kommit underfund med. Lindkvist kom så småningom ganska ofta till garaget och satte sig på kontoret och pratade. Ljungberg brukade därför skämta med honom och kalla honom för kamrer. Vid påskhelgen omtalade Lindkvist, att han av Nylén erhållit nycklar till garaget och kontoret samt frågade, om Ljungberg hade någontin emot detta. Ljungberg förklarade, att han icke hade något att invända häremot, enär Lindkvist erhållit nycklarna av Nylén, som hade Ljungbergs förtroende.

Troligen på morgonen den 3 april 1945, då Ljungberg kom till garaget, sammanträffade han med Lindkvist. Denne

att denne fick ordna pengar för ^{däcken/} hur han ville, varefter de skildes.

Sandberg förnekade, att han i detta fall förfarit brottsligt.

omtalade för Ljungberg, att det varit inbrott i garaget på natten samt visade Ljungberg på det sönderslagna hänglåset för garagedörren. Lindkvist omtalade samtidigt, att det tillgripits ett reservhjul samt några persedlar, som tillhörde Lindkvist. Denne visade sig icke i garaget sedan förrän måndagen den 7 maj 1945 på kvällen. Under mellantiden ringde han några gånger till garaget och efterfrågade Jonsson och om "de gjorde några affärer".

Måndagen den 7 maj 1945 vid 18,00-tiden befann sig Ljungberg i garaget. Därunder kom Lindkvist och en annan person, som Lindkvist presenterade som Karlsson, ned i garaget och uppgåvo sig se på en av Nyléns bilar. Karlsson skulle nämligen vara spekulant på en av bilarna. Denne gick omkring den ifrågavarande bilen och tittade. Ljungberg erhöll den uppfattningen, att det icke var något verkligt intresse för bilköp som låg bakom besöket i garaget. Lindkvist begärde att få låna telefonen, som är placerad å kontoret, vilket Ljungberg lovade honom. Lindkvist ringde upp ett nummer 2-3 gånger men erhöll icke något svar. Efteråt har Ljungberg reflekterat över det egendomliga i Lindkvists beteende och fått den uppfattningen, att det icke var någon annan avsikt med telefonsamtalen än att komma in på kontoret och rekognoscera. Sedan Lindkvist slutat begagna telefonen, lämnade han garaget i sällskap med "Karlsson". Lindkvist påstod sig skola komma tillbaka nästa dag vid 11,00-tiden.

På morgonen den 8 maj 1945 upptäckte Ljungberg, att det varit inbrott i garaget under natten.

Lindkvist kom icke till garaget vid den uppgivna

att denne fick ordna pengar för ^{däcken/} hur han ville, varefter de skildes.

Sandberg förnekade, att han i detta fall förfarit brottsligt.

tidpunkten. Däremot ringde han vid något tillfälle under eftermiddagen och frågade Ljungberg, om icke "Karlsson" varit i garaget och närmare besett bilen. Ljungberg nämnde då icke någonting angående inbrottet, enär han förstod att det var något "sjukt" med detta telefonsamtal.

Något ytterligare kände Ljungberg icke till i ärendet.

Lindkvist har delgivits Jonssons uppgifter, varvid han förklarade dessa vara sanningslösa samt vidhöll till alla delar sin berättelse.

På förfrågan har Lindkvist uppgivit, att han försålde ifrågavarande däck utan licens.

Däcken ha efterspanats men hittills icke kunnat anträffas.

+ + + + +

2/ Köpmannen Sven Magnus Nylén, född den 31 december 1919, boende 45 Vänskapsvägen, telefon 52 43 51, har anmält, att från en av honom omhändertrad bil av märket D.K. V., som varit uppställd i garaget i huset n:r 113 Birgerjarlsgatan, olovligen tillgripits:

ett reservhjul med däck- utan slang- värt kronor 100:-

På påskaftonen 1945 fanns hjulet i bilen. Nylén var under helgen bortrest. Då han den 3 april 1945 återkom till staden och begav sig till garaget ifråga, konstaterade han, att hjulet med däcket var försvunnet.

Vid ifrågavarande tid innehade Lindkvist nyckel

Ann.n:r
14688-1945.

KA
a
med

✓
✓
3/10/3
2/3

att denne fick ordna pengar för ^{däcken/} hur han ville, varefter de skildes.

Sandberg förnekade, att han i detta fall förfarit brottsligt.

till garaget i huset n:r 113 Birgerjarlsgatan.

Hörd av kriminalkonstapel Hederberg förnekade Lindkvist, att han olovligen tillgripit ifrågavarande däck samt uppgav i saken närmare:

Troligen lördagen den 31 mars 1945 sammanträffade han med nedannämnde Sandberg, Axel Johansson och ytterligare en person. Dessa ville, att Lindkvist skulle begiva sig till Södermalm och där i en lägenhet hämta bildäck. Lindkvist begav sig till den uppgivna adressen, som han vid förhörstillfället icke kunde erinra sig, ringde på dörren och blev insläppt av lägenhetsinnehavaren, varpå han framförde sitt ärende. Mannen ifråga ringde därefter till någon person- dock icke Sandberg eller dennes kompanjoner- som skulle vara ägare till däcken. Efter någon stund erhöll Lindkvist av mannen två bildäck. I en droskbil färdades Lindkvist tillbaka till garaget i huset n:r 113 Birgerjarlsgatan med däcken. Han ställde däcken i garaget. Sandberg eller Axel Johansson- vem av dem kunde Lindkvist nu icke påminna sig- ville att Lindkvist skulle skaffa köpare till däcken. Varifrån däcken kommo visste icke Lindkvist, men han förstod mycket väl, att det rörde sig om "svarta börsaffärer".

På kvällen samma dag sammanträffade Lindkvist med en man, kallad "Bäckis", vilken avtjänade straff å Långholmen tillsammans med Lindkvist under åren 1942-1943. Lindkvist omtalade för denne, att han hade två däck till försäljning. "Bäckis" förklarade omedelbart, att han hade en kund, som säkerligen skulle köpa däcken. Han ville dock först se däcken, varför han och Lindkvist begåvo sig till

att denne fick ordna pengar för ^{däcken/} hur han ville, varefter de skildes.

Sandberg förnekade, att han i detta fall förfarit brottsligt.

garaget i huset nr 113 Birgerjarlsgatan. Lindkvist innehade vid denna tid nycklar till garaget. Vid tillfället blev det emellertid icke något bestämt angående försäljningen.

Söndagen den 1 april 1945 sammanträffade de med varandra vid 11,00-tiden. De begåvo sig till garaget ifråga, där de skulle invänta en kund till däcken. Denne kom emellertid icke, varpå Lindkvist förklarade, att han icke hade tid att vänta längre, varför han skildes från den andre. Denne skulle senare på kvällen ringa till Lindkvist. Under söndagseftermiddagen ringde det på Lindkvists telefon vid flera tillfällen. Varje gång Lindkvist svarade i telefonen, lade den påringande på mikrofonen.

Tisdagen den 3 april 1945 på morgonen begav sig Lindkvist till garaget. Han var då först av personalen på platsen. Lindkvist konstaterade vid ankomsten, att ifrågavarande däck voro försvunna. Dessutom var ett däck, som tillhörde Nylén, ävenledes försvunnet. Samtliga tre däck hade varit liggande i en D.K.V-bil, tillhörig eller i varje fall omhändertagd av Nylén. Lindkvist observerade dessutom, att hänglåset för garagedörren var sönderslaget. Han ringde omedelbart upp Sandberg och varskodde denne om stölden. Härtill genmålde denne: "Ja, det är väl den vanliga bluffen". Lindkvist förklarade för Sandberg, att han med säkerhet kunde framtaga den person, som tillgripit däcken och nämnde därvid namnet Bäckström. (Lindkvist trodde nämligen, att "Bäckis" hette Bäckström).

På kvällen samma dag sammanträffade Lindkvist med "Bäckis" å restaurant S.H.T. Lindkvist tillsade nu denne om stölden, varvid "Bäckis" omedelbart vidgick, att han va-

att denne fick ordna pengar för däcken/hur han ville, varefter de skildes.

Sandberg förnekade, att han i detta fall förfarit brottsligt.

rit med om densamma, ehuru han icke varit den drivande kraften i sällskapet. Det skulle nämligen ha varit flera ynglingar med om stölden. "Bäckis nämnde även en del namn, som Lindkvist emellertid icke kunde erinra sig vid förhörs-tillfället. Däcken skulle även ha blivit försålda. Lindkvist fick seda vetskap om att däcken försålts till en åkardräng å Birgerjarlsgratan.

Lindkvist förklarade, att Nylén, Jonsson och Ljungberg icke har någon som helst del i denna transaktion. Troligen visste ingen av dem om att Lindkvist hade däcken förvarade i garaget.

Ingenjören Stig Olof Gustav Sandberg, född den 20 juni 1913 i Uppsala, boende i huset n:r 4 Bergsundsstrand, 1 trappa upp, telefon 42 89 94, samt innehar egen verkstad i huset n:r 2 Stockholmsvägen, Enskede, telefon 49 59 00, har vid förhör å kriminalavdelningen den 16 maj 1945 förnekat all brottslig verksamhet samt i ärendet uppgivit:

Han känner Lindkvist sedan omkring 10 år tillbaka och denne har intill den 9 april i år förhyrt rum hos Sandberg i dennes bostad. Sandberg kände väl till att Lindkvist tidigare är straffad, emedan Sandberg vid varje tillfälle, då Lindkvist frigivits, hjälpt denne till rätta så mycket som möjligt. Lindkvist blev uppsagd från Sandbergs bostad, när han missbrukade spritdrycker. Tidvis arbetade Lindkvist i Sandbergs verkstad.

Vid något tillfälle i slutet av mars 1945, medan Lindkvist sålunda fortfarande var boende hos Sandberg, sam-

att denne fick ordna pengar för ^{däcken/} hur han ville, varefter de skildes.

Sandberg förnekade, att han i detta fall förfarit brottsligt.

manträffade de med varandra en kväll i bostaden. Det blev därvid tal om ett par bildäck, vilka Sandberg hade förvarade hos en person- Sjölund- å Folkskolegatan. Dessa däck hade Sandberg fått över från en försåld bil. Anledningen till att Sandberg hade däcken förvarade hos Sjölund var den, att denne skulle försöka byta däcken mot ett par större däck. Sandberg sysslar nämligen med uppköp av bilar, vilka han därefter i sin verkstad omändrar till så kallade Epa-traktorer. Ifrågavarande däck voro emellertid för små för att kunna användas till någon sådan traktor. Sjölund lyckades dock icke byta ut däcken mot andra. Lindkvist frågade nu Sandberg: "Vill du icke sälja de där däcken i stället, så skall jag skaffa köpare till dem". Sandberg förklarade då, att för den händelse Lindkvist kunde skaffa köpare, som hade pengar och licens, så fick han försälja däcken. Något pris avtalades icke, enär däcken voro mycket slitna och tämligen värdelösa.

Sandberg förklarade vid förhörstillfället, att det varit hans avsikt att, därest han icke genom Sjölund lyckades byta bort däcken, låta besiktningsmyndigheten stämpla ned dem till så kallade C-däck, vilket skulle innebära, att de voro licensfria. Sandberg är övertygad om att däcken skulle ha blivit nedstämplade, så pass dåliga som de voro. Enär Lindkvist emellertid sade sig kunna försälja däcken, ansåg Sandberg detta vara mer ekonomiskt. Sandberg tillsade nu Lindkvist, att denne kunde avhämta däcken ifråga hos Sjölund.

Efter någon tid ringde Sjölund och meddelade, att han ville bliva av med däcken. Sandberg ringde då till garaget i huset n:r 113 Birgerjarlegatan, där Lindkvist upp-

att denne fick ordna pengar för ^{däcken/} hur han ville, varefter de skildes.

Sandberg förnekade, att han i detta fall förfarit brottsligt.

givit sig arbeta, och sammanträffade med denne i telefon. Sandberg ombad Lindkvist att omedelbart hämta däcken hos Sjölund. Lindkvist frågade hur han skulle få bort däcken, varvid Sandberg förklarade, att Lindkvist väl kunde frakta dem på spårvagn. Detta ville dock icke Lindkvist göra, varför Sandberg förklarade, att Lindkvist kunde taga en droskbil, så skulle Sandberg betala kostnaden senare.

Sandberg hörde sedan icke någonting från Lindkvist förrän en kväll efter påskhelgen, då de sammanträffade med varandra i bostaden. Därvid frågade Sandberg hur det gått med försäljningen av däcken. Lindkvist förklarade då, att det varit inbrott i garaget i huset n:r 113 Birgerjarlsgratan varvid däcken tillgripits. Lindkvist blev nu direkt tillfrågad av Sandberg, om det icke var han som tillgripit däcken, sålt dem samt icke kunde redovisa för dem. Lindkvist förnekade emellertid, att han tillgripit desamma.

Några dagar senare begav sig Sandberg till garaget i huset n:r 113 Birgerjarlsgratan för att söka efter Lindkvist, som under flera dagar icke varit hemma i bostaden. Lindkvist var då icke i garaget. Sandberg sammanträffade med en person, som uppgav för Sandberg, att Lindkvist icke varit i garaget på flera dagar. Sandberg frågade denne person angående däcken och fick till svar att de voro borta "och fler till". Sandberg anträffade sedan Lindkvist på ett ölkafé. På förfrågan förnekade Lindkvist fortfarande, att han tillgripit däcken men förklarade, att han visste vem som förövat inbrottet och tillgripit däcken. Han nämnde därvid namnet Bäckström eller "Bäckis". Sandberg kände icke någon person med detta namn. Sandberg tillsade nu Lindkvist

att denne fick ordna pengar för ^{däcken/} hur han ville, varefter de skildes.

Sandberg förnekade, att han i detta fall förfarit brottsligt.

Sandberg förklarade, att han icke vill göra någon anmälan mot Lindkvist, då Lindkvist icke har någon möjlighet att inom rimlig tid giva Sandberg någon ersättning för däcken.

Förenämnde "Bäckis" har befunnits vara identisk med byggnadsarbetaren Ernst Verner Bäcklund, Onsdagen den 16 maj 1945 blev Bäcklund hörd å Centralfängelset å Långholmen av kriminalkonstapel Hederberg, varvid han uppgav om sig och i saken:

Om sig:

Han, som tilltalas med förnamnet Ernst, är född den 31 december 1901 i Njurunda församling, Västernorrlands län, son inom äktenskap till numera avlidne fabriksarbetaren Albert Alfred Bäcklund och dennes likaledes avlidna hustru, Maria, född Bodin, frånskild, kyrkoskriven i Brännkyrka församling sedan år 1937, troligen under adress 25 Gröndalsvägen, sedan den 2 maj 1945 intagen å Centralfängelset å Långholmen, där han avtjänar ett års straffarbete för tjuvnadsbrott.

Han uppfostrades i föräldrahemmet, varunder han genomgick folkskola samt konfirmerades år 1916 i Njurunda församlings kyrka.

Redan under skoltiden fick han börja biträda sin fader, som då arbetade vid trävaruaktiebolaget i Svartvik, och fick fortsätta härmed till år 1923. De senaste åren

de dem i tamburen. Där blev däcken stående i troligen två dagar. Tisdagen den 3 april 1945, då Mårtensson var på sitt arbete, hade en person varit uppe i hans lägenhet för att hämta däcken. Mårtenssons syster, som varit ensam hemma,

arbetade han som brädgårdsarbetare.

År 1923 erhöll han anställning som arbetare vid sulfittfabriken i Svartvik, där han stannade till år 1932. År 1921 fullgjorde han 60 dagars värnplikt vid dåvarande I 28 i Sollefteå, varefter han frikallades på grund av skada i underlivet.

Den 4 mars 1931 dömdes han av Rådhusrätten i Sundsvall till en månads fängelse för växelförfalskning, vilket straff han avtjänade å kronohäktet i Sundsvall, varifrån han frigavs den 4 juni 1932.

Sedan han år 1932 slutat sin anställning vid sulfatfabriken i Svartvik, erhöll han anställning som hamnarbetare i Sundsvall, där han stannade till år 1934. Han reste därefter till huvudstaden för att söka arbete. Kort efter hitkomsten erhöll han plats som arbetare vid Lux fabriker å Lilla Essingen, där han sedan arbetade i något över fyra år.

Den 5 september 1934 dömdes han av härvarande rådhusrätt till 2 månader och 18 dagars fängelse för olaga befattning med sprit samt förvandlingsstraff, vilket straff han avtjänade å straffanstalten i Umeå, varifrån han frigavs den 23 november 1934.

Under år 1936 avtjänade han 3 månaders fängelse å kronohäktet å Långholmen för olaga befattning med spritdrycker.

Sedan han år 1938 slutat vid Lux fabriker, erhöll han anställning hos byggmästaren Sabel vid dennes byggen i Enskeå, där han arbetade i 8 månader. Sedan arbetet därstädes var färdigt, erhöll han arbete hos byggmästare Signell vid dennes byggnadsarbeten inom Bergsundsområ-

de dem i tamburen. Där blev däckan stående i troligen två dagar. Tisdagen den 3 april 1945, då Mårtensson var på sitt arbete, hade en person varit uppe i hans lägenhet för att hämta däckan. Mårtenssons syster, som varit ensam hemma,

det, där han arbetade till sommaren 1939. Under denna sommar arbetade han hos olika lantbrukare i stockholmstrakten. Därefter arbetade han som byggnadsarbetare vid olika byggnadsföretag i Stockholm.

I september 1941 blev han häktad för rån och av Stockholms rådhusrätt dömd till tre års straffarbete, vilket straff han avtjänade å Centralfängelset å Långholmen, varifrån han frigavs den 11 september 1944.

Han reste därefter till Sundsvall, där han erhöll arbete vid ett villabygge, vilket arbete varade till den 24 oktober 1944. Han återvände därefter till Stockholm, där han kort efteråt erhöll plats hos firman Ernst Rydberg, 39 Tegelviksgatan, där han arbetade i ett sillager. Denna anställning innehade han till vid jultiden 1944. Han var sedan arbetslös till den 15 januari 1945, då han erhöll anställning vid en vedkap i Stockholm. Detta arbete varade dock endast en kort tid, varefter han erhöll arbete hos byggmästare Vesterberg vid dennes byggen å Lidingö. Han reste sedan till Uddevalla, där han den 19 april 1945 blev häktad för tjuvnadsbrott och av rådhusrätten därstädes dömd till 6 månaders straffarbete, som han sedan den 2 maj 1945 avtjänar å Centralfängelset å Långholmen.

I sak: a

Han känner Lindkvist sedan år 1942, då de samtidigt avtjänade straff å Långholmen. Sedan frigivningen ha de vid enstaka tillfällen sammanträffat med varandra här i staden. De ha dock icke närmare umgåtts.

Troligen lördagen den 31 mars 1945 sammanträffade Bäcklund med Lindkvist på någon gata här i staden. Sedan de hälsat på varandra, bjöd Lindkvist på restaurantbesök, vilket Bäcklund givetvis icke hade någonting emot. De be-

de dem i tamburen. Där blev däckan stående i troligen två dagar. Tisdagen den 3 april 1945, då Mårtensson var på sitt arbete, hade en person varit uppe i hans lägenhet för att hämta däckan. Mårtenssons syster, som varit ensam hemma,

sökte sedan två restauranter, där de intogo förtäring med spritranson. Under samtalet dem emellan omtalade Lindkvist, att han innehade anställningar dels i ett garage å söder och dels i ett garage i huset nr 113 Birgerjarlagatan. Han berättade i sådan ton, att Bäcklund erhöll den uppfattningen, att Lindkvist hade det gott ekonomiskt ställt. Lindkvist omtalade vidare, att han i sistnämnda garage hade tre bildäck liggande. Dessa däck, som voro så gott som nya, tänkte han försälja. Han frågade Bäcklund, om denne ville vara Lindkvist behjälplig med försäljningen genom att skaffa köpare till däcken. Oaktat Bäcklund tidigare icke sysslat med bildäck icke hade någon som helst kännedom om kvalité och priser på däck, förklarade han sig villig att hjälpa Lindkvist att anskaffa köpare. Lindkvist yttrade; "Du kan väl följa med till garaget och titta på dom". De gjorde sedan sällskap till garaget i huset nr 113 Birgerjarlagatan, där Lindkvist öppnade dörrarna med en av honom innehavd nyckel. Lindkvist innehade även nyckel till kontoret och rörde sig i garaget på sådant sätt, att han verkade ha rätt att uppehålla sig därstädes. Bäcklund ansåg sig därför icke ha någon som helst anledning att betvivla de av Lindkvist lämnade uppgifterna angående däcken. Så småningom gick Lindkvist fram till en bil, i vars bakre del tre bildäck förvarades. Sedan Lindkvist visat däcken förklarade han, att han sysslade med försäljningar "utom arbetet"

Bäcklund försökte sedan finna köpare till däcken under de närmaste dagarna och var fördenskull ute på flera ställen här i staden. Han lyckades även komma i kontakt med flera personer, vilka voro nere i garaget och besågo

de dem i tamburen. Där blew däcken stående i troligen två dagar. Tisdagen den 3 april 1945, då Mårtensson var på sitt arbete, hade en person varit uppe i hans lägenhet för att hämta däcken. Mårtenssons syster, som varit ensam hemma,

däcken. Samtliga spekulanter förklarade emellertid, att däcken voro värdelösa, dels därför att de voro av för liten dimension och dels därför att de voro spruckna och utslitna.

Under dessa försäljningsförsök kom Bäcklund underfund med att Lindkvist även hade andra personer, vilka skulle försöka sälja däcken. Bäcklund sammanträffade vid flera tillfällen med dessa personer, vilka skrattande förklarade, att det var omöjligt att sälja däcken, enär de voro dåliga. I samband härmed förtärdesäven en del spritdrycker, varför Bäcklund icke i detalj kunde erinra sig händelserna.

Den 2 april 1945- annandag påsk- på eftermiddagen voro Lindkvist och Bäcklund tillsammans i garaget i huset n:r 113 Birgerjarlsgatan. Bäcklund hade då stämt möte med en person, som skulle se på däcken och eventuellt köpa dessa. Denne person kom dock icke på den avtalade tiden. Sedan Lindkvist väntat en stund, förklarade han, att han måste gå hem, emedan hans fästmö skulle sammanträffa med honom. Kunde Bäcklund anskaffa någon köpare, skulle han ringa Lindkvist. Bäcklund fortsatte sedan att vidtala en del personer och kom så småningom i kontakt med en person, som förklarade sig villig att köpa däcken. Bäcklund ringde till Lindkvists bostad, men erhöll emellertid icke något svar, varför han tillsammans med köparen begav sig till garaget i huset n:r 113 Birgerjarlsgatan. Vid ankomsten kände han på låset, varvid det visade sig, att detsamma icke var låst. Bäcklund och spekulanten begåvo sig därför ned i garaget och besågo däcken. Lindkvist hade begärt 200:-kronor för däcken, vilket pris Bäcklund begärde för

de dem i tamburen. Där blew däcken stående i troligen två dagar. Tisdagen den 3 april 1945, då Mårtensson var på sitt arbete, hade en person varit uppe i hans lägenhet för att hämta däcken. Mårtenssons syster, som varit ensam hemma,

dem. Köparen förklarade emellertid, att han icke kunde betala så mycket för däcken, enär dessa voro utslitna och tarvade en genomgående vulcanisering. Han bjöd 100:-kronor för dem. Emedan Bäcklund nu tröttnat på att försöka sälja däcken, beslöt han att försöka få det mestanöjligen för dessa och kom så småningom med köparen överens om ett pris av 110:-kronor. Köparen betalade däcken kontant. Mannen rullade därefter ut däcken på gatan. Hur han sedan forslade dem från platsen, kände Bäcklund icke till, emedan han själv avlägsnade sig därifrån.

Av de vid försäljningen erhållna pengarna behöll Bäcklund 20:-kronor för egen del såsom ersättning för det arbete han nedlagt vid försäljningen. Senare sammanträffade han med en del av de personer, som liksom Bäcklund försökt försälja däcken. Sedan dessa erhållit kännedom om att Bäcklund lyckats sälja däcken, ville de ha ersättning för besväret. Bäcklund delade därför ut resten av köpesumman till dem.

Några dagar senare sammanträffade Bäcklund med Lindkvist. Denne frågade Bäcklund, om han lyckats försälja däcken ifråga, vilket Bäcklund givetvis förklarade sig ha gjort. Han omtalade även, att han icke lyckats erhålla mer än 110:-kronor för dem, och att han själv behållit en del av summan och givit bort återstoden till de män, som sökt biträda vid försäljningen. Lindkvist blev arg och tyckte, att Bäcklund försålt däcken alldeles för billigt. Något vidare tal om däcken var det icke, och Lindkvist begärde icke att få några pengar.

Bäcklund förnekade bestämt, att han förövat inbrott

de dem i tamburen. Där blev däcken stående i troligen två dagar. Tisdagen den 3 april 1945, då Mårtensson var på sitt arbete, hade en person varit uppe i hans lägenhet för att hämta däcken. Mårtenssons syster, som varit ensam hemma,

i ifrågavarande garage. Han förklarade sig icke äga kännedom om vem som ägde däcken och uppgav, att han trodde på Lindkvist uppgifter att denne var ägare till desamma. Emedan han icke kände till gällande bestämmelser angående försäljning av bildäck, visste han icke heller att det erfordrades licens för inköp av sådana däck. Han efterfrågade icke heller någon licens vid försäljningen.

Beträffande värdet av däcken kunde Bäcklund icke uttala sig därom. Efter vad han hörde av de olika spekulanterna måste 110:-kronor vara ett överpris för dem.

Bilmontören Daniel Valfrid Mårtensson, född den 12 oktober 1913, boende i huset n:r 107 Birgerjarlsgratan, 4 trappor upp, ej telefon, samt anställd vid Sellbergs åkeri, 4 Ynglingagatan, telefon 23 05 10, har vid förhör å kriminalavdelningen den 16 maj 1945 uppgivit:

Måndagen den 2 april 1945- annandag påsk- besökte han vid 18,00-tiden ett kafé å Birgerjarlsgratan till sammans med sin broder. Vid ankomsten till kaféet observerade Mårtensson en kafégäst, som han icke kände till namnet, men som han vid flera tillfällen sett besöka kaféet. Mannen, som sedermera befunnits vara Bäcklund, kom fram till Mårtenssons bord och började samtala med denne. Bäcklund frågade, om icke Mårtensson visste någon person, som ville köpa bildäck samt omtalade storleken på däcken. Mårtensson förklarade, att han först ville se på däcken. Bäcklund omtalade på kaféet, att det icke var hans däck utan att han uppträdde som mellanhand vid försäljningen och att däcken förvarades i garaget i huset n:r 113 Birgerjarlsgratan. Bäcklund innehade icke några nycklar till ifrågavarande garage,

de dem i tamburen. Där blew däcken stående i troligen två dagar. Tisdagen den 3 april 1945, då Mårtensson var på sitt arbete, hade en person varit uppe i hans lägenhet för att hämta däcken. Mårtenssons syster, som varit ensam hemma,

men ringde från kaféet till någon person, som skulle inne-
ha nycklar. Vad Bäcklund yttrade i telefon vet icke Mår-
tensson, men sedan Bäcklund slutat telefonsamtalet och
återkommit till bordet förklarade han, att de skulle gå
till garaget och där sammanträffa med två personer, vilka
skulle vara ägare till däcken ifråga. Efter någon stund
gick Bäcklund ensam ut från kaféet för att se efter, om
"de andra båda" hade kommit. Efter ungefär fem minuter
återkom Bäcklund och förklarade, "att nu har de kommit".
Mårtensson följde därefter med Bäcklund till garaget. Utan-
för på gatan sammanträffade han med ytterligare två per-
soner, vilka Mårtensson tidigare icke sett. En av dessa
personer öppnade dörren till garaget. Mårtensson observe-
rade emellertid icke, huruvida någon av männen hade nyck-
lar till garaget. Bakom en av de i garaget uppställda bi-
larna lågo två stycken bildäck, vilka en av männen rullade
fram till själva uppfarten från garaget. Mårtensson grans-
kade däcken närmare och såg, att desamma icke representera-
de något större värde. Männen begärde 300:-kronor för de
båda däcken. Mårtensson ville dock icke betala denna summa,
varför han efter en stund lämnade garaget. Utkommen på ga-
tan stannade han och samtalade med Bäcklund, vilken gått
före ut från garaget. Bäcklund frågade, om det icke blivit
någon affär med däcken, vartill Mårtensson genmälde, att
det kunde det icke bliva med dessa priser. Bäcklund frågade
nu, om icke Mårtensson icke kunde låna dem "litet" pengar
till påföljande dag mot däcken som säkerhet. Bäcklund före-
slog summan 150:-kronor.

Medan Mårtensson varit kvar nere i garaget och där-
vid förklarat, att han icke kunde giva så mycket som 300:-

de dem i tamburen. Där blew däcken stående i troligen två
dagar. Tisdagen den 3 april 1945, då Mårtensson var på sitt
arbete, hade en person varit uppe i hans lägenhet för att
hämta däcken. Mårtenssons syster, som varit ensam hemma,

den 19 MAJ 1945

D. nr. 354

Bötesbelopp Kr. 95:-

REDOGÖRELSE

jämlikt 3 och 4 §§ kungörelsen den 18 november 1938 med vissa föreskrifter rörande tillämpning av lagen om verkställighet av bötesstraff.

I.

Upplysningar av indrivningsmyndigheten.

-29-

för de båda däcken, rullade en av männen fram ytterligare ett helt bilhjul, tillhörande en D.K.V-bil. Samtidigt förklarade han sig villig att sälja samtliga tre däck för 200:- kronor. Mårtensson förstod nu, att det icke kunde stå rätt till med försäljningen, emedan männen utan vidare kunde sänka priset från 300:- till 200:- kronor och därjämte utbjuda ytterligare ett däck. Det var närmast av denna anledning som Mårtensson icke stannade i garaget.

Sedan Mårtensson nu kommit ut från garaget förklarade han, att han icke ville låna dem några pengar på däcken, varefter han gick till sin bostad. Männen medföljde honom till porten i bostadshuset och resonerade hela vägen samt försökte övertyga Mårtensson om att låna dem pengar på däcken. Troligen hade Mårtensson under samvaron med männen nämnt sitt namn. Sedan han kommit upp i sin bostad och vistats där en kort stund, ringde det på dörren. När Mårtensson öppnade, fick han se Bäcklund stående utanför. Denne upprepade nu sin begäran att få låna pengar på däcken. Efter diverse parlamenteringar fram och tillbaka gick Mårtensson med på att låna männen 115:- kronor mot däcken som säkerhet. Han hade icke mer pengar vid tillfället. Det överenskoms samtidigt, att däcken skulle avhämtas påföljande dag. Mårtensson medföljde nu till garaget, där Bäcklund, Mårtensson och en av de okända männen hämtade var sitt däck, vilka de buro upp i Mårtenssons bostad, där de ställde dem i tamburen. Där blev däcken stående i troligen två dagar. Tisdagen den 3 april 1945, då Mårtensson var på sitt arbete, hade en person varit uppe i hans lägenhet för att hämta däcken. Mårtenssons syster, som varit ensam hemma,

den 19 MAJ 1945

D. nr. 354

Bötesbelopp Kr. 95:-

REDOGÖRELSE

jämlikt 3 och 4 §§ kungörelsen den 18 november 1938 med vissa föreskrifter rörande tillämpning av lagen om verkställighet av bötesstraff.

I.

Upplýsningar av indrivningsmyndigheten.

-30-

vågade emellertid icke lämna ut däcken.

Onsdagen den 4 april 1945 på kvällen troligen vid 18,00-tiden kom Bäcklund upp till Mårtensson och hämtade däcken samt återlämnade den summa, som Mårtensson tidigare utlånat. Någon ränta på lånet varken begärdes eller lämnades. Mårtensson har därefter icke tagit någon befattning med däcken. Han har icke heller sedan dess sammanträffat med Bäcklund eller dennes kumpaner.

Den 16 maj 1945 blev Mårtensson i tillfälle att se Lindkvist, varvid han förklarade, att denne icke varit närvarande vid transaktionen med däcken. Mårtensson hade för övrigt icke tidigare sett Lindkvist.

Den 17 maj 1945 blev Bäcklund ytterligare hörd i Centralfängelset å Långholmen, varvid han delgavs Mårtenssons berättelse. Bäcklund vidhöll emellertid sina tidigare lämnade uppgifter och tillade:

Under Lindkvists och hans försök att försälja de tre däcken- Bäcklund vidhöll att det hela tiden förde sig om tre däck- sammanträffade de på ett kafé å Birgerjarls-gatan med en person, som han endast känner under namnet Allan, och ytterligare en person, som han icke hörde namnet på. Dessa båda personer voro vid flera tillfällen nere i garaget i huset nr 113 Birgerjarls-gatan och besågo däcken. De skulle ävenledes hjälpa Lindkvist med försäljningen av däcken. Under dagarna före och under påskhelgen sammanträffade Bäcklund å samma kafé vid flera tillfällen med dessa män. Det var härunder som Bäcklund kom underfund med att Lindkvist vidtalat ett flertal personer att hjälpa till

den 19 MAJ 1945

D. nr. 354

Bötesbelopp Kr. 95:-

REDOGÖRELSE

jämlikt 3 och 4 §§ kungörelsen den 18 november 1938 med vissa föreskrifter rörande tillämpning av lagen om verkställighet av bötesstraff.

I.

Upplýsningar av indrivningsmyndigheten.

-31-

med däcksförsäljningen.

Årsdag påsk sammanträffade Bäcklund, Lindkvist, Allan och den fjärde mannen på ifrågavarande kafé vid 10,00-tiden. Den okände mannen skulle då i sällskap med Allan försöka komma i kontakt med en köpare. Det bestämdes, att männen skulle sammanträffa med varandra vid 12,00-tiden vid Östra Stationen, vilket de också gjorde. Vid detta sammanträffande förklarade Allan och den okände, att de icke lyckats komma i kontakt med köparen. De skildes från varandra och skulle senare på dagen åter sammanträffa med varandra på samma kafé. De sammanträffade också på avtalad tid och plats och voro tillsammans ungefär en halvtimmes tid. Lindkvist förklarade därefter, att han icke hade tid att vara tillsammans med dem längre. Innan Lindkvist lämnade sällskapet förklarade han, att Bäcklund, Allan och den okände finge sälja däcken, därest de kunde få tag i någon köpare, men att de först skulle ringa Lindkvist.

Något senare på kvällen sammanträffade Bäcklund och Allan samt den okände med varandra. De senare voro då i sällskap med Mårtensson, som Bäcklund för sin del icke tidigare sett. Mårtensson förklarade sig vara intresserad av att köpa däcken. Bäcklund ringde därför upp Lindkvist, som emellertid icke var anträffbar på telefon. Emedan Bäcklund vid detta tillfälle var påverkad av starka drycker, kunde han vid förhörstillfället icke i detalj redogöra för händelseutvecklingen. Han visste dock med säkerhet, att han själv, Allan, den okände samt Mårtensson gingo ned i garaget i huset n:r 113 Birgerjarlgatan, där de besågo

den 19 MAJ 1945

D. nr. 354

R.B. 262/44. ✓
Diarienum P.B. 15715/44. ✓

Bötesbelopp Kr. 95:-

REDOGÖRELSE

jämlikt 3 och 4 §§ kungörelsen den 18 november 1938 med vissa föreskrifter rörande tillämpning av lagen om verkställighet av bötesstraff.

I.

Upplýsningar av indrivningsmyndigheten.

-32-

däcken ifråga. Mårtensson ville emellertid icke köpa däcken, vilka han ansåg vara utan något större värde. Han begav sig därefter till sin bostad i huset nr 107 Birgerjarlsgatan. På den okände mannens förslag begav sig Bäcklund därefter till Mårtenssons bostad för att försöka sälja däcken.

Bäcklund ville icke bestrida, att han i stället för att sälja däcken försökte låna pengar på dem. Han har dock ett bestämt minne av att det rörde sig om försäljning. Efter en del diskussioner med Mårtensson förklarade denne sig villig att köpa däcken för sammanlagt 110:-kronor eller eventuellt låna detta belopp till Bäcklund mot säkerhet i däcken. Bäcklund, Mårtensson och den okände gjorde därefter sällskap till garaget ifråga, där de hämtade var sitt däck och buro dessa upp i Mårtenssons bostad. Sedan dess har Bäcklund icke tagit någon befattning med däcken.

Några dagar senare sammanträffade Bäcklund på samma kafé med den okände mannen, som därvid omtalade för Bäcklund, att han löst däcken av Mårtensson. Var han därefter placerat däcken blev det emellertid icke något tal om.

De pengar, som Bäcklund erhöll av Mårtensson, förbrukades samma kväll. Den okände mannen erhöll 20:-kronor av beloppet. Å kaféet å Birgerjarlsgatan sammanträffade Bäcklund med hela det "gäng" som varit Lindkvist behjälplig med försäljningen av däcken. När dessa personer fingo kännedom om att däcken voro sålda och att den okände erhållit 20:-kronor, ville samtliga ha pengar av Bäcklund för sina besvär. Bäcklund föreslog då, att han i stället kunde bjuda hela sällskapet - 7-8 personer - på en "krogsväng" för att

den 19 MAJ 1945

D. nr. 354

Bötesbelopp Kr. 95:-

REDOGÖRELSE

jämlikt 3 och 4 §§ kungörelsen den 18 november 1938 med vissa föreskrifter rörande tillämpning av lagen om verkställighet av bötesstraff.

I.

Uppllysningar av indrivningsmyndigheten.

-33-

därigenom bliva av med penningarna. Någon delning ansåg han sig icke kunna med på. Sällskapet besökte därefter en restaurang, där hela summan åtgick till att betala notan.

Lindkvist har delgivits Bäcklunds berättelse, varvid han emellertid vidhöll, att det bara rört sig om försäljning av två däck, således de två däck, som han hämtat på order av Sandberg.

Allan och den okände personen ha hittills icke kunnat anträffas för att höras i saken.

Däcken ha icke kunnat anträffas.

Enligt tidningen Polisunderrättelser frigavs Lindkvist den 7 augusti 1943 från Centralfängelset å Långholmen, där han avtjänat ett års straffarbete för 4:e resan stöld.

Lindkvist hålles häktad sedan den 15 maj 1945 klockan 15,00, och målet mot honom är utsatt att förekomma till handläggning vid Rådhusrättens sjätte avdelning tisdagen den 22 maj 1945.

Stockholm som ovan.

E. Bjerte
(E. Bjerte)